

Bankierernes kup i Italien vil ikke stoppe opstanden mod det korrupte Imperium

**Helga Zepp-LaRouche i Schiller Institut Nyt
Paradigme Webcast, 31. maj, 2018**

https://www.youtube.com/watch?v=nXb_HzhY-Zo

Introduktion: Den italienske præsident Sergio Mattarellas afvisning af den nye regering i Italien er et kup, beordret af de samme bankierer fra City of London og den Europæiske Centralbank (ECB), hvis politikker næsten har ødelagt den italienske økonomi, såvel som også de fleste af EU-medlemslandenes økonomier. Mattarella ville ikke acceptere Paolo Savona som finansminister, til trods for, at Savona var blevet udvalgt af lederne af de to partier, der fik flest stemmer i det nylige italienske valg, Femstjernebevægelsen og Lega. Savona, en respekteret, tidligere regeringsminister, havde dristet sig til at stille spørgsmålstegn ved den Europæiske Unions og ECB's fejlslagne politikker. I stedet for koalitionen, ledet af de to partier, udnævnte Mattarella en fortaler for nedskæringspolitik, Cotarelli, en tidligere embedsmand i den Internationale Valutafond (IMF), som tiltrædende premierminister.

I sidste uge påpegede Helga Zepp-LaRouche i sit webcast den italienske krise som et sandhedens øjeblik. Ville de mislykkede bankierer, der kører ECB, vælte resultaterne af det nylige valg, hvor de tidligere regeringspartier blev smadret af et oprør fra vælgerne, der er dødt trætte af nedskæringer og løgne fra deres regering, og af bailouts og bail-ins til bankerne? Zepp-LaRouche sagde, at vælgernes afvisning af de tidligere største partier i hele Europa, kombineret med Trumps valgsejr i USA, samt Brexit, har sendt et umiskendeligt signal; et signal, der efter al sandsynlighed igen bliver affejet af dem, der er arrogante nok til at ville være Universets Herskere, der prædiker »demokrati« over for Rusland og Kina samtidig med, at de kører kup imod demokratiske valg i USA (Rus-siagate) og i Italien.

Der er ingen garanti for, at disse eliter igen vil lykkes med at knuse folkets vilje, i særdeleshed ikke med Kinas Nye Silkevejspolitik, der fortsat vinder frem, ikke blot i Asien og Afrika, men også i Europa. Og alt imens britisk-ledede, geopolitiske netværk har lanceret den ene provo-

kation efter den anden, for at bringe Trump til fald og isolere præsidenterne Putin fra Rusland og Xi Jinping fra Kina, alt imens de løber risikoen for at lancere Tredje Verdenskrig undervejs i processen; så har de imidlertid ikke lykkedes med at forhale momentum for et Nyt Paradigme, der kommer fra Asien og Europa.

Der kunne ikke stå mere på spil for menneskeheden! Lyt med denne torsdag, når fr. LaRouche rapporterer om de seneste begivenheder og fremlægger kursen for at sikre det Nye Paradigmes succes.

Harley Schlanger: Velkommen til Schiller Institutets ugentlige, internationale webcast med vores præsident og stifter, Helga Zepp-LaRouche. Vi befinder os i en strategisk situation, der bevæger sig meget hurtigt, med mange vigtige udviklinger, der finder sted, med sandsynligvis den mest signifikante udvikling det kup, der blev gennemført i denne uge i Italien på vegne af den Europæiske Centralbank, den Europæiske Union og City of London. Dette er meget dårligt forstået i USA; de bredere implikationer af dette kup. Skal vi begynde her, Helga?

Helga Zepp-LaRouche: Ja. Det er en dramatisk situation. For der var et flertal bestående af Legapartiet og Femstjernebevægelsens parti, og så afviste Italiens statspræsident en regering, som var blevet foreslået af disse to partier, fordi de i denne regering havde et forslag til en økonomi- og finansminister, Paolo Savona. Savona er en person fra etablissementet. Han har været leder af Confindustria, Italiens industrisammenslutning; han var minister i en tidligere regering; han har arbejdet i Banca d'Italia [Italiens centralbank], og han var oprindeligt for euroen. Efter at han så de forfærdelige konsekvenser for den italienske økonomi og det italienske samfund af Italiens medlemskab af EU og især af Eurozonen, blev han en kritiker af euroen, en såkaldt »euroskeptiker«. Han sagde, at euroen dikterer betingelser for Italien på samme måde, som man gjorde med Versailles-traktaten i 1919, og at det var et totalt gældsfængsel for alle de nationer, der berørtes af det.

Han sagde også, at Italien derfor har brug for en Plan B, men han gjorde det imidlertid fuldstændig klart, endnu før spørgsmålet om hans mulige ministerpost kom frem, at han ikke havde til hensigt at forlade euroen, men blot ønskede at forhandle bedre betingelser for at stoppe nedskæringspolitikken, få investering i realøkonomien, og at han ønskede at genforhandle Maastricht-traktaten, Stabilitetspagten, sammen med de andre berørte, sydeuropæiske nationer. Men det var tydeligvis for meget for Bruxelles. De udøvede absolut pres, især blev ECB's præsident Draghi nævnt i den italienske presse; men også Bruxelles generelt lagde pres på den italienske præsident Mattarella for, at han skulle afvise dette.

Dette er uroligt: Her har man et flertal, valgt af folket, og da Mattarella holdt en tale, hvor han meddelte, hvorfor, han ikke kunne gå med til denne nye regering, sagde han, det skyldtes, at personen Savona ville vække bekymring hos de udenlandske investorer. Dette har først og frem-

mest forårsaget en total skandale; men det har også bevirket et totalt bagslag, fordi en så åbenlys – demokratiet er blevet afsløret som værende ikkeeksisterende i Eurozonen!

Det er ikke første gang, dette er sket. Allerede i 2011 udøvede den tyske kansler Angela Merkel og den franske præsident Sarkozy et tilsvarende pres for at få daværende premierminister Berlusconi presset ud af embedet, og det førte til Monti-regeringen, der øgede nedskæringspolitikken og dramatisk øgede økonomiske vanskeligheder i Italien.

Den italienske situation er desperat, og befolkningen er i oprør. Nu er det sandsynligt – efter de forsøgte med en teknokratisk regering under Cottarelli, men dernæst afholdt en afstemning i parlamentet, for blot at konstatere, at Cottarelli ville få nul stemmer; at end ikke det Demokratiske Parti (PD), som tabte valget, ville vove at stemme for ham i dette klima, men ville afholde sig fra at stemme således, at det ville være endt med det, man i Italien kalder *bruta figura*, og med Mattarella, der fuldstændig ville have mistet sit omdømme, hvis han var fortsat med det.

Mulighederne er nu igen at forsøge at danne en koalitionsregering mellem Lega og Femstjernebevægelsen. Hvis det sker, vil der komme snarlige valg; det kunne ske så tidligt som september eller oktober – jeg tror ikke, sidst i juli er særlig realistisk, for da er alle italienere på ferie. Sandsynligheden er så, at disse partier vil øge deres stemmetal pga. det, der netop er sket. Så der har været en total boomerangeffekt og et totalt bagslag mod de folk, der forsøgte at gennemføre dette kup.

Men det miskrediterer virkelig EU. Det kommer nu frem, at de allerede havde forsøgt det samme med den østrigske regering, lige bortset fra, at den østrigske præsident Van der Bellen blankt afviste en sådan indblanding.

Men det er altså Bruxelles' taktikker, og de er selvfølgelig fuldstændig imod medlemslandenes interesser, og det er nu i stigende grad ved at blive klart.

Schlanger: Hvad der virkelig er fremtrædende i hykleriet er, at her har vi folk, der siger, at »vi har vore demokratiske traditioner«; og på trods heraf har man et valg – hvad kunne være mere demokratisk end et valg, der gav flertal til to partier, som dernæst blev nægtet retten til at danne regering, fordi det gik imod, hvad bankiererne og markederne ønskede? Det er derfor, det er helt korrekt at kalde det et »kup«, og det er meget lig det, vi ser i Russiagate i USA, hvor etableringen ikke bryder sig om præsidentens politiske linje, og så forsøger de at blive af med ham.

Jeg vil gerne udforske et par af de økonomiske aspekter her, Helga, for jeg mener, det virkelig er afgørende, at folk forstår dette. Regimerne for nedskæringspolitikker skulle angiveligt været udarbejdet for at reducere statsgælden; men det har faktisk den stik modsatte virkning, har det ikke?

Zepp-LaRouche: Åh jo. Italien var et land, der ikke havde nogen gæld til udlandet, før det gik med i euroen. Men, men gennemførelsen af Maastricht-reglerne, er Italien nu i en *forfærdelig*, økonomisk situation. Tag for eksempel en typisk faktor: ungdomsarbejdsløshed. Jeg mener, der er omkring 50 % af den italienske ungdom, der hverken har job eller uddannelse. Der er et fænomen, hvor

to ud af tre unge mennesker i alderen 18 til 34 år stadig bor hjemme, fordi de ikke har råd til deres egen lejlighed. Man kalder dem »mammoni«, »mors drenge«. Det har blandt andet ført til den situation, at Italien, der trods alt stadig er et katolsk land, har den laveste fødselsrate i hele Europa, så landet har en demografisk kurve, der hastigt er ved at kollapse, med mange unge mennesker, der bor hos forældrene og ikke har råd til at gifte sig, ikke har råd til deres egne husstande; og med mange industrifolk på mellemniveau, der har begået selvmord. Hele den økonomiske tilstand i sundhedssystemet er forfærdeligt: Folk får ikke længere støtte til alle mulige medicinske ting.

Så folk vender sig mod disse partier, der kritiserer disse nedskæringspolitikker og lover at gennemføre Glass-Steagall, for dette står ikke kun i de to partiers partipolitiske program, men også i deres fælles koalitionskontrakt, såvel som også skabelsen af en investeringsbank til at investere i realøkonomien. Så alt imens disse partier mht. visse aspekter er problematiske, da de har problematiske personer i sig, og jeg siger ikke, at dette er et vidunderligt udfald; men det er tydeligvis mere fornuftigt end det, som er Bruxelles-politikken i øjeblikket.

Som man også ser, så er der i øjeblikket et forsøg på at gennemføre en virkelig finanskrig mod Italien: For eksempel truede Moody's den 25. maj med at nedgradere den italienske statsgæld, som allerede kun lige er to hak over junkgæld, og i dag har de beordret en revurdering af de 12 største, italienske banker. Alt dette har resulteret i, at gældens 'spread' (forskellen mellem udbuds- og efterspørgselsprisen, *-red.*) med hensyn til Tyskland eller andre lande er steget med 300 points, hvilket gør det dyrere for Italien at tage lån, og det gør bare situationen værre.

Det er vanskelig at sige, hvad der vil ske, for nu taler man også om mulig smittespredning til Spanien, Grækenland og Portugal. Så jeg mener, vi virkelig befinder os i en meget dramatisk situation, og folk bør tænke: Tiden er inde til eftertænkning. Man har mærkelige reaktioner, forfærdelige reaktioner, som EU-kommissær Oettinger – han sagde, »markederne vil give italienerne en lærestreg om, hvordan de skal stemme«. Det forårsagede oprør, og selvfølgelig peger alle på Tyskland, peger på Bruxelles. Dette har simpelthen skabt en forfærdelig uenighed i Europa, og selv folk som Paul Krugman eller Wolfgang Münchau, medredaktør på *Financial Times*, sagde, at dette var en forfærdelig fejltagelse, for det eneste, det vil bevirke, er, at det næste gang vil føre til en stigning i stemmerne til de såkaldte »populistpartier«.

Vi befinder os i en meget dramatisk situation, og jeg mener, det er på høje tid at overveje det nødvendige behov for at rette de neoliberale politikker, for, hvis dette ikke sker, kan der kun komme kaos som resultat, og derfor er Lyndon LaRouches Fire Love¹ endnu mere preserende nødvendige i hele det transatlantiske område end nogensinde før.

Schlanger: Der er også et problem, når man har kommentatorer og politiske ledere, der responderer til borger-

¹ Se LaRouches Fire Love,

<http://schillerinstitut.dk/si/category/nyheder/alle-kategorier/oekonomi/larouches-fire-love-feature/>

nes stemmer ved at sige, »nåh ja, det er uvidende populisme«, når fakta er, at folk mister deres opsparinger, de mister deres hjem; da Italien blev ramt af naturkatastrofer, inkl. jordskælvet, fik de af EU besked på, at de ikke måtte genopbygge deres kraftværker.

Du nævnte bankerne, Helga: Der var for ikke så længe siden en situation, hvor en bail-in (ekspropriering af visse typer af bankindsud, *-red.*) blev gennemført i Italien, og som tog folks opsparinger. Det er grunden til, at disse to partier støtter en Glass/Steagall-bankopdeling. Og, som jeg forstår det, og du har måske en bedre fortolkning af dette, så en af grundene til, at Bruxelles flippede ud som reaktion, præcis dette: EU's forfatning tillader ikke Glass-Steagall, og alligevel siger italienerne, at det er, hvad de ønsker at gøre for deres banksystem, for at sikre, at bankerne tjener befolkningens interesser. Er det en del af problemet?

Zepp-LaRouche: Åh ja, absolut. Hvis Italien gennemførte Glass-Steagall, ville det ikke være muligt under EU-reglerne, så de ville derfor enten være nødt til at forlade euroen, eller også måtte EU ændres, og det stod meget, meget klart. Desuden går disse to partier ind for at afslutte sanktionerne mod Rusland, så de har altså en lignende hensigt om at sætte relationerne med Rusland tilbage på en god kurs, som det er tilfældet med præsident Trump.

Så dette er altså ikke afgjort, mener jeg; men der er en refleksion over det faktum, at noget ekstraordinært er ved at ske. Det er virkelig ved at blive et diskussionsemne, ikke alene i Europa, men der var f.eks. en meget interessant kommentar i den kinesiske avis *Global Times*, og som grundlæggende set sagde, at denne italienske udvikling er et spejlbillede af det forkrøblede, vestlige, liberale system. De siger, at de vestlige politikere er mere interesseret i deres eget, politiske spil, end de er i deres folks velbefindende eller landets udvikling, og de forsøger med alle midler at klynge sig til magten, med brug af bagvaskelse, aftalte spil, interessegrupper og selv med komplotter. Så siger de – så peger de fingre ad Kinas politiske system, når Kina gør alt, det kan, for at løfte sin befolkning op og få udvikling i landet. De siger dernæst, at de hellere skulle tage sig af deres nationale kriser end at dyrke stereotyper mod Kina.

Så den kendsgerning, at den vestlige, liberale/neoliberale model, den geopolitiske model, den oligarkiske model, befinder sig i en krise, er ved at blive et diskussionsemne. Allerede for tre år siden, da jeg deltog i en konference i Indien, var der en stor diskussion om, at EU er ophørt med at være en model til efterfølgelse; at den måde, hvorpå EU har håndteret flygtningekrisen, simpelt hen er fuldstændig horribel, og der findes ingen europæisk enhed!

Macrons valgsejr i det franske præsidentvalg blev af alle mainstream-medierne fejret som, at dette var et bevis på, at det pro-europæiske kim i Europa er ved at komme tilbage; alle de anti-europæiske kritikere har fat i taberen. Men dette er ikke tilfældet, for, for det første, så er Macron afhængig af tysk støtte til sine pro-europæiske planer. Men der er nu mange personer i Europa, der siger: Vi er imod fællesbudgettet, vi er imod bankunionen, for det ville betyde, at kontokunderne i de lande, der klarer

sig bedre – f.eks. Tyskland – ville være nødt til at betale for dem, der klarer sig dårligt. Så Macrons planer er forsvundet ud af vinduet. De har ikke en chance for at lykkes.

Alternativet er selvfølgelig det, vi hele tiden har sagt: At EU i form af Maastricht-traktaten var en fejltagelse; euroen var en fejltagelse. Vi førte en diskussion med prof. Wilhelm Hankel, en økonom, der døde for et par år siden, og selv inden, euroen blev indført, var vi begge enige om, at den Europæiske Union ikke er en optimal enhedsvaluta-zone: For man har lande, der slet ikke er industrielt udviklet; som mere har karakter af et landbrugsland; og så har man højt industrialiserede lande. Løftet om, at det ville føre til en mindskelse af udviklingsforskelle i Europa, var aldrig en realistisk idé. Nu er forskellene langt større; de rige er rigere, de fattige fattigere. Selv en analytiker hos Commerzbank observerede i dag, at euroen stadig er et eksperiment, der kunne mislykkes – hvilket er præcist, hvad prof. Hankel forudsagde.

Jeg har meget længe foreslået at erstatte denne konstruktion med Maastricht-traktaten med en alliance mellem suveræne republikker, i Charles de Gaulles ånd. For, vi kan fint arbejde sammen som suveræne lande for en fælles politik, ikke for Europa som sådan, men for det, Xi Jinping kalder menneskeheds fælles mål, eller »fællesskabet for menneskeheds fremtid«. Og den Nye Silkevej ville være paraplyen for dette samarbejde, hvor alle de europæiske lande, i et win-win-samarbejde, kunne samarbejde med Kina omkring udviklingen af alle de andre lande, i Afrika og Sydvestasien. Og hvis vi nu hurtigt og bestemt gennemførte Lyndon LaRouches Fire Love – Glass-Steagall, en nationalbank, et kreditsystem og et forceret program for at øge økonomiens produktivitet ved at forvandle den til en fusionsøkonomi så hurtigt som muligt, og så dernæst samarbejde om fælles udviklinger under den Nye Silkevej: Det ville være relativt let og absolut muligt. Men vi må mobilisere den politiske vilje til at gøre præcis det, før det er for sent.

Schlanger: To ting træder frem, som jeg mener, vi må understrege. I går brugte du udtrykket »magtens arrogance«; at bureaukraterne i Bruxelles og bankfolkene i City of London og i Frankfurt synes at mene, at de ved, hvad de gør; at de har bemyndigelse til at gennemføre politikker, der er mislykket – og når befolkningerne så stemmer imod det, siger de, at det er befolkningen, der tager fejl. Det andet koncept, du også rejste, er hykleriet omkring demokratiet: Folk, der belærer kineserne og russerne om »demokrati«, når virkeligheden er den, at, når man har et valg, der går imod eliten, forsøger de at omstøde det. De udfører nu regimeskifte i Vesten, inkl. i USA.

Det andet, du også nævnte før, Helga, om spørgsmålet med relation til Italien, er det her med »smitte«. De to mest umiddelbare steder, jeg kan komme i tanke om, som kunne blive påvirket, er for det første Spanien, hvor der i morgen kommer et mistillidsvotum til premierministeren. Det andet sted er, hvad kommer der til at ske med de tyske banker, hvis denne italienske situation fortsætter med at skabe kaos på markederne? Kunne du tage disse to spørgsmål op?

Zepp-LaRouche: Der tales meget om statsgælden, den offentlige gæld. Selvfølgelig er de tyske, franske og

belgiske banker de mest berørte af det faktum, at de har italienske statsobligationer. Men det er et relativt mindre problem i sammenligning med derivaternes ikkeeksisterende værdier. Deutsche Bank befinder sig i en meget vanskelig situation: de har fået en ny direktør, der forsøger at komme af med investeringsdelen af Deutsche Bank; men i løbet af de seneste to årtier er denne del næsten fuldstændig blevet til Deutsche Bank – så jeg kan kun gætte på, at, for at ændre det, når Deutsche Bank stadig har en meget stor mængde af såkaldte »Niveau 3«-derivater, som er derivater, der ikke har nogen markeds-værdi, fordi de grundlæggende set ikke kan sælges; så dette kunne blive udløseren af et stort udbrud af en krise. Deutsche Banks aktier er netop faldet til det psykologisk – ikke alene psykologisk, men også økonomisk – kritiske punkt med €10 pr. aktie.

Vi sidder på en total krudttønde: Der er den italienske krise, der ikke er løst. Den græske situation er grundlæggende set tilbage på dagsordenen; der er stor social uro i Grækenland, og det samme er der i Frankrig mod Macron. I Spanien har vi en meget ustabil, politisk situation – i morgen kommer mistillidsvotummet, som også kunne blive udløser af udviklinger. Så er der selskabsgælden. Alle parametre er således langt værre end i 2008, og derfor haster det i betragtning af, at de europæiske og amerikanske banksystemer er fuldstændig sammenvævet og udgør en klyngerisiko. Når man først har et sammenbrud på ét sted, kunne det hurtigt puste sig op til en total nedsmeltning af systemet.

Og, som jeg sagde, det gør det altså til en hastesag med spørgsmålet om Glass-Steagall og den form for reformer, som [min mand Lyndon LaRouche] i mange år har udarbejdet.

Schlanger: En anden situation, der synes at gå i en relativt positiv retning, er genåbningen af forhandlingerne mellem Nordkorea og USA; sydkoreanerne er involveret, japanerne er involveret, og kineserne er selvfølgelig involveret. Der er endda tale om, at de måske genopliver ideen om topmødet 12. juni. Hvad er det seneste, du har om situationen omkring Korea?

Zepp-LaRouche: Det ser virkelig meget lovende ud, på trods af bestræbelserne fra krigsmager-mainstream-medierne, som latterliggjorde præsident Trump for at få ideen om at udsætte det, men så kort tid efter atter satte det på dagsordenen for 12. juni. Situationen ser meget, meget god ud. Den russiske udenrigsminister Lavrov er i Nordkorea i øjeblikket og sagde, at Rusland ville hjælpe med at sikre, at hele processen med en gradvis atomafrustning og en gradvis ophævelse af sanktionerne, grundlæggende set foregår i harmoni, hvilket selvfølgelig kræver en god styring og gode diplomatiske bestræbelser. Som du siger, så er kineserne selvfølgelig involveret; Japan er også meget interesseret, og præsident Moon Jae-in fra Sydkorea har virkelig mæglet en masse mellem Nordkorea og USA.

Jeg mener, alle disse folk, der er involveret, har til hensigt at gøre dette til en succes. Vore venner i Sydkorea er totalt entusiastiske, og de fortæller os, at stemningen i befolkningen er meget glad for denne proces for en mulig genforening med Nordkorea. Og Kinas, Ruslands og

USA's løfte om at gøre Nordkorea til et rigt land ved at udvikle det industrielt forårsager også en enorm optimistisk stemning i Nordkorea, så vore venner mener, det vil være fuldstændig umuligt at omstøde dette, for, at Kim Jong-un ikke skulle gå i denne retning, når det hele er i glædens og udviklingens ånd, er simpelthen ikke sandsynligt.

Jeg mener, det er meget vigtigt, at, med den Nye Silkevej som rammemiljøet for de nord-syd-koreanske udviklinger, er det naturligvis en helt anden dynamik end den, man havde med den tyske genforening, der også udgjorde et stort løfte, som vi kaldte »Historiens Stjernestund«; ét af disse sjældne øjeblikke, hvor man har mulighed for virkelig at ændre de historiske begivenheder. Men vi ved, hvad der så skete: på grund af Bush, Thatcher, Mitterand og det internationale banksystem blev denne chance forpasset, fordi de i stedet gennemførte »chokterapi« imod de nye østlige stater i Tyskland, som førte til en total afindustrialisering, som den østlige del den dag i dag endnu ikke er kommet sig over. Det kom i sammenhæng med den generelle afindustrialisering af den Europæiske Union, som blev gennemført af Maastricht.

Så jeg mener, at denne koreanske situation er langt mere forhåbningsfuld end det, der endte med at blive konsekvensen af den tyske genforening, hvilket virkelig er en skam og behøver inspiration. Måske kan vi importere den koreanske ånd tilbage til Tyskland.

Schlanger: Det samme netværk, som du har identificeret som det, der kører operationerne imod Tyskland, er den gruppering, der står bag Russiagate og bestræbelserne på at binde Trumps hænder og holde ham fastnaglet og under det neokonservative/neoliberale netværks kontrol.

Der har været nogle udviklinger omkring Russiagate med [senator] Charles Grassley, med afsløringen af et triumvirat bestående af MI6-CIA-operationer, inkl. [Joseph] Mifsud, [Alexander] Downer og [Stefan] Halper. Men hvor mener du, dette går hen? Vi befinder os nu i andet år af Mueller-efterforskningen: Hvad mener du, der bør gøres for at bryde dette op? Vi er netop begyndt at cirkulere en ny rapport², der kræver en ophævelse af hemmeligstemplingen af dokumenterne – ville det skabe den nødvendige virkning, Helga?

Zepp-LaRouche: Absolut. For i visse kredse er det nu næsten blevet hverdagskost, at dette var et britisk kup. Der er en meget interessant artikel på Pat Langs webside [Sic Semper Tyrannis], som sagde, at sammensværgelsen for at slagte Trump-præsidentskabet, med forfatteren »Publius Tacitus«, der siger, det var britisk efterretning, det var GCHQ's hemmelig efterretningstjeneste, som gjorde dette, og det er præcis det, vi har offentliggjort i to meget vigtige dossiers. I det øjeblik, disse dokumenter blev deklassificeret, kunne man få en total katarsis og få muget augiasstalden ud for det virkelige 'bullshit' (el-

² Se: »Memo to President Trump: Time to End the Special Relationship; Declassify All British Spawnd Documents Concerning Your 2016 Campaign«, <https://www.larouchepac.com/sites/default/files/20180526-memo-to-president.pdf>

ler 'horseshit', for den sags skyd), og jeg mener, det er meget vigtigt, at dette vil få juridiske konsekvenser.

Senator Grassley har netop meddelt, at Glenn Simpson, stifteren af Fusion GPS, løj under ed, da han aflagde forklaring for Grassleys retsudvalg, fordi han hævdede, at Fusion GPS ikke udførte mere efterforskning efter valget. Og nu, pga. deklassificerede FBI-filer, viser det sig, at de blev hyret af en ny gruppe, Penn Quarter Group, til at efterforske Trumps russiske forbindelser selv efter valget, og de blev betalt det fyrstelige beløb af \$50 mio. for det. Så Glenn Simpson vil med sikkerhed få vanskeligheder for at have løjet. Senator Grassley meddelte ligeledes, at Justitsministeriets generalinspektør Michael Horowitz næste tirsdag, den 5. juni, vil berette om resultaterne af efterforskningen af valgkampagnen i 2016, inkl. omstændighederne omkring Hillary Clintons e-mails; omkring Christopher Steele og lignende ting. Det bliver streamet live, for resten, så alle offentligt kan se det.

Der venter stadig nogle overraskelser, og, som et tidligere FBI-medlem sagde, det, der kommer ud, bliver langt værre, end folk forventer.

Så jeg mener, som Trump sagde, »dette er en god ting og ikke en dårlig ting«, og derfor vil jeg indtrængende opfordre alle jer, der ser dette program, til at hjælpe os med at udbrede det, hjælpe os med at blive involveret i kampen for en løsning med at få et nyt, økonomisk program: Lyndon LaRouches Fire Love, for USA's og de vesteuropæiske landes tilslutning til den Nye Silkevej, for løsningen findes absolut, og menneskeheden kunne skabe en ny æra for civilisation, hvis vi muger ud i denne augiasstald og i stedet lægger nogle anstændige politikker for win-win-samarbejde mellem suveræne nationalstater på bordet.

Schlanger: Og jeg tror, disse ting fortsat vil komme frem, for der er mere, der er skjult, inkl. den rolle, der blev spillet af folk som Brennan og Clapper. Generalinspektørens rapport kommer til at fokusere meget på [tidligere FBI-direktør og vicedirektør, hhv.] Comey og McCabe. McCabe blev fyret i vanære, og Comey anses nu, på trods af sit forsøg på at gennemføre en bogturne, for at være et virkelig udueligt fumlehoved. Dette her kunne bryde helt åbent op og tage disse netværk med sig i faldet.

Som afslutning, Helga, så nævnte du betydningen af Nordkorea og forbindelserne til den Nye Silkevej. Der kommer nye rapporter om den Nye Silkevejs indflydelse i Afrika, som jeg mener, peger på det nye paradigmes enorme, dynamiske potentiale, og det ville være meget gavnligt, hvis du fortalte lidt om dette til vore lyttere.

Zepp-LaRouche: Der er udgivet nye tal for, hvad den kinesiske investering og udvikling i Afrika har gjort i de seneste 10 år, og der er kommet en ny bog af en kvinde ved navn Irene Yuan Sun, om Afrika som *The Next Factory of the World: How Chinese Investment Is Reshaping Africa* (Verdens næste fabrik: hvordan kinesisk investering er ved at omforme Afrika). Det er faktisk, hvad mange folk nu er begyndt at sige, at, pga. det kinesiske engagement i Afrika, vil Afrika blive det nye Kina i den kommende periode. Jeg vil ikke gentage alle tallene her, men det er meget imponerende. Kina har skabt flere end 100 industrizoner, af hvilke 40 % allerede er i drift; 5.756 km

jernbaner; 4.335 km motorveje; 9 havne, 14 lufthavne; 34 kraftværker; 10 store og omkring 1.000 små vandkraftværker, allerede frem til 2016. Og der foregår meget mere nu.

Dette er et totalt eksempel på, at man kan forvandle ethvert fattigt land til et vækststed, hvis man har den politiske vilje.

Der har netop været en meget vigtig konference i Beijing, hvor lederen af Internationalt Røde Kors påpegede det faktum, at Bælte & Vej Initiativet, den Nye Silkevej, har en utrolig, stabiliserende virkning på krigshærgede områder i verden, i områder, der enten er truet af terrorisme, eller fattigdom, eller krig; at Bælte & Vej bringer fred og stabilitet.

Jeg mener, dette også afspejles i den kendsgerning, at Kina, for første gang *nogensinde*, har overgået USA mht. et forventet sundt liv. Jeg mener, at tallene for dette er, at, i Kina nu er et nyfødt barns forventede, sunde livslængde – som er noget andet end den totale forventede levetid – 68,7 år, og i USA, 68,5 år. Den totale, forventede levealder er stadig lidt længere i USA; men den er i færd med at kollapse, mens den i Kina er stigende. Som vi så ofte har sagt, så er den forventede levealder en af de vigtigste faktorer, der fortæller dig noget om, om en nationaløkonomi udvikler sig i en god eller dårlig retning.

Disse tal er fra Verdenssundhedsorganisationen, og det siger virkeligt, at det haster med, at vi gør noget anderledes i Vesten. Der er en selvbevidst diskussion om, at den kinesiske model tydeligvis klarer sig meget bedre end den vestlige model, og jeg mener, folk bør tænke over dette. Jeg siger ikke, at vi må kopiere, men jeg mener, vi bør rette vore egne fejltagelser og gå tilbage til de traditioner, da vi fungerede godt, dvs., den Amerikanske Revolution, dvs., Lincoln og John Quincy Adams, Franklin Roosevelt, Kennedy; i Europa, Adenauer, de Gaulle. Der var perioder, da vore lande var eksempler på genialitet, på videnskab og teknologisk fremskridt. Og jeg mener, vi virkelig må reflektere over det faktum, at de sidste 50 års, men i særdeleshed de seneste tyve års fremstød for den neolibérale afregulering af banksystemet, for profit for profitens skyld på bekostning af det almene velfærd, har været en komplet fejltagelse; det har fremmedgjort befolkningen over for institutionerne, og det reflekteres i disse afstemninger, det, vi ser med Brexit; det, vi ser med det italienske valg. Og det vil fortsætte, indtil vi retter vore fejltagelser.

Schlanger: Og dette er et godt sted at stoppe. Som du har sagt, »at blive smittet med den Nye Silkevejsånd er ikke alene godt for et langt liv, men gør dig også glad – giver dig en mission i livet«. Og jeg mener, at folk, der ser denne video, og som nu arbejder med Schiller Instituttet, er foran resten af befolkningen. Lad os bringe resten af befolkningen med os: Spred den Nye Silkevejsånd.

Mange tak, Helga; på gensyn i næste uge.

Zepp-LaRouche: Hej så længe.